

„Boheem“ noorte solistidega

Meie ooper võib olla muretu tuleviku suhtes: ta evib oma solistide kaardile head järeikasvu noorte talentide näol. Laupäevane „Boheemi“ etendus kinnitas seda järjekordselt. Noored solistid — Irma Kalvet Mimina, Jaan Haabjärve Rodolphona, Georg Taleš Marcel'ina ja Jaan Pilvet Schounard'ina koos juba varem endid tublide lavajõududena esitanud Lidia Aadrega (Musette) ja Ott Raukasega (Colline) andsid meeldiva etenduse nii vokaalselt kui lavaliselt.

Esihoones tegi nende esinemise sümpaatseks võltsimatu loomulikkus ja lihtsus, mis oli vaba forsseeritud ülepaakumisest ja maksu-mis-maksab enese väljaupitamise püüdest, nagu seda paraku oleme võinud kogeda nii mõnelgi muul juhul.

See loomulik diskreetsus ja kunstiline mõõdutunne andsid ka nende koosmängule erisuguse meeldiva sujuvuse ja sulavuse. Eriti harmoonilisena tundus see viimase vaatuse boheemliku üleemeeliku stseenides. Need olid nooruslikult uljad ja temperamendikad stseenid, kuid ometi vabad kaldumisest maitsetusse üleatsutamisse või teeseldud rabelemisse. See uljuse pehmus ei vähendanud aga põrmugi kontrasti teravust vaatuse üleemeelika alguse ja traagilise lõpu vahel. Mimi surma masendavus väljendus kaasakiskuva usutavusega äsja alles muretul tuisanud boheemlaste näoilmes ja liigutustes, kui ka laulu intonatsioonid.

Esinejalist oli lavaliselt noorim Mimi osa täitja Irma Kalvet. Ta hääli pole küll erilisel suure kandvusega, kuid tämbri on see ilusa- ja soojakõlaline. Ja ettekandeline külg on tal kantud hinnatavalt tugevast musikaalsusest ning heast maitsemeelst. See kõik mõjus auditoriumi võitvalt ja mõningaid kõrvaldamist vajavaid koolilisi puudusi lepitavalt.

Ka lavaliselt oli noore debütandi Mimi sümpaatne. Ta esinemise lihtsus ja liigutuste loomulikkus, eriti pärast esimese vaatuse rambipalavikust ülesäämist, olid hästi sobivad Mimi südamlikkuse ja malbusega.

J. Haabjärve lüüriilises tenoris on palju loomupärast soojust ja sujuvust, mis mõjub eriti ehtsalt meeleolulistes kohtades. Ent ka head ekspressiivsust on selles põhilaadilt pehmes hääles piisavalt. Nii saavutas ta esimese vaatuse suure arias suurt mõjuvust vaid oma loomuliku muusikalise väljenduslikkuse rohkusega, kaldumata vähemalgi määral kunstlikku forssingusse. Ja see väärilist ärämärkimist. Nagu laulut, nii oli ka mängult Haabjärve Rodolpho loomulik, lihtne ja südamlik poiss. Ja sellisena võitis ta kuulajaskonna südamed täiesti. J. Haabjärve väärtuslik hääli vääril põhjalikku väljaarendamist ja ta loomupärased lavalisel võimed enam ära kasutamist!

Sama maksab ka G. Taleši sisuka

baritoni ja hea lavalise kaju kohta. Ta igati sümpaatset tehtud Marcel õigustas seda täiel määral.

Eelmistest vähem lavalisena nii hääle kui liigutuste piiratud ilmekuse tõttu tundus olevat neljas noor debütant J. Pilvet, kuigi ka tema Schounardina ilmutas märkimisväärset püüdlikkust ja rõhuti.

O. Raukase Colline, nagu Lidia Aadrega Musette'ki olid tublid igati ja andsid ansambli tervikusele ja kaalule häid väärtusi juurde. Raukase koomikas (eriti viimase vaatuse algstseenides) oli head kultuuri ja ehtsust.

Kokkuvõttes võib kontateerida noorte lauljate vastusriikka debüüdi täit õnnestumist. Kogumulle nende tublist esinemisest üksikuina, samuti ka nende hästisobivast koosmängust saabus meelejäävalt tugev ja hea. Mindagu neid julgesti vaatama!

A. K.

„Boheem“ noortega

Laupäevane „Boheemi“ etendus noorte solistidega jättis üldiselt väga hea mulje. Sümpaatlikuna mõjus enne kõike see, et tegelastel puudus igasugune braveerimistahet. Püüti lihtsast, seejuures aga ometi mitte hallilt, edasi anda kõike seda, mis sisaldub ooperi muusikas ja libretos. Heas mõttes tagasihoidlikkus mängus andis end igal pool tunda Eino Uuli kui näitejuhi hoolikas käsi. Ometi ei näinud me laval nukke, vaid mõjule pääses tähtsamate tegelaste elav individuaalsuski.

Mimi osas debüteeris Irma Kalvet. Et ta meid suutis liigutada, seda ei tule kaugelgi ainult Puccini ilusa muusika arvele panna. Meeldiv lihtsus ja ehtne südamlikkus ei lase meid seda Mimit niipea unustada.

Sümpaatlik Rodolphe oli Jaan Haabjärve. Ta luuletajaks-olekule oleks ehk veidi juurde lisanud silmade suurendamine ja mõnes kohas kuidagi meremehelikuna tunduva kõnnaku vältimine. Oma mänguväljenduselt oli Haabjärve eriti hea õrnades kohtades. Tema stseenid Mimiga kuuluvad ettekande parimate hulka (kummagi solisti seas kohalt).

Väga vastuvõetavad olid teisedki dublandid: Ott Raukas Collin'ina, Georg Taleš Marcel'ina ja Jaan Pilvet Schounard'ina. Boheemlaste elavus esimeses vaatuses tundus veidi tehtuna ja neljanda vaatuse raske kadrillistseen ei läinud ka just eeskujulikult (aga ka mitte halvasti). Marceli juures oleks armukadeduse purskeid meeleldi tahtnud näha enam metsikust.

Vaatajaskond suhtus kõigisse nimetatud tegelassisse, eriti aga Mimesse ja Rodolphe'isse üksmeelse soojusega. Oli ka lilli.

Ettekande muusikalise külje arvustus ilmub „Kommunisti“ järgmises numbris.

W. METTUS

TEATER „BOHEEM“

Üleilne „Boheemi“ etendus „Estonias“ osutus väga kordalainuks, pakkudes kuulajale muusikalist küljest täielikku kunstilist naudingut. Selle ooperi kandvamate osade täitjad olid eriti heas vormis ja laulutujus. Eedo Karrisoo on esinenud Rodolphe'i osas juba varemalt hea menuga, kuid kõne all olevat etendusel võisime tähele panna hoolikat mõõdupidamist kõlaisest küljest. Hülgavalt võetud kõrgeid toonid ei kannatanud forsseerimise all ning rahuldustundega võidi konstateerida mõjuvat „mezzavoce“ tarvitamist, mistõttu võitis tõlgitsemine lüüriilist küljest. Väljapaistvalt tubliks partneriks Mimi osas oli talle Marta Rungi, kelle kandvalt ja mahlakalt heljuv dramaatiline sopran sobis hästi sellele osale. Duettides ilmutasid mõlemad solistid voolavat belcanto-laulu kaasakiskuvates kantleeniades. Marcell laulu partii on Vootele Veikati häälele üks tänuväärsemaid, mistõttu talle korda läks esitada siin oma vokaalsed ja tõlgituslikke võimeid soodsas valgustuses. Ida Loo-Talvari oskas Musette'i võrdlemisi väikese osa kumera mõjukusega esile tõsta.

Väiksemate osade täitjad Benno Hansen, Artur Rinne ja Jaan Villard olid oma ülesande kõrgusel. Hoolega ja kindlusega juhatas orkestrit prof. Raimund Kull.

Rohkearvulme kuulajaskond avaldas tegelastele ohtrasti kiitust.

TH. LEMBA.

See oli ilus etendus. Maha arvatud mõned veidi kobavad „enesootsimised“ ja väikesed viperused esimeses vaatuses, läks kõik täiel määral rahuldavalt. E. Uuli lavastust me tunneme juba endisist aastaist. Tundus, nagu oleks temas ette võetud mõningaid parandusi. Nii näit. teise vaatuse jõululaada massistseeni distsiplineerumalt kui enne; ei olnud igatahes kuski liigse sagimise muljet.

Osad olid kõik häis kätes.

Marta Rungi oli tarvilisel määral süvenenud Mimi rolli ja löi liigutava kaju. Ida Loo-Talvari Musette'ina on vahepeal veelgi mängu ja temperamenti juure saanud. Milline hülgasuur, öieti uskumata vahe võrreldes sellega, kuidas sama näitleja umbes kahekümmend aastat tagasi „Corneville'i“ kellades“ ilusa häälega, aga liikumatu näoga puunukukesena laulis oma „Kõla, kõla, kella!“...

Rodolphe'i laulis ja mängis Eedo Karrisoo, kes seekord ei forsseerinud üheski suhtes ja seetõttu oli täiel nauditav algusest lõpuni. Oleks siiski soovivat, et ta, vaadates katusekambri aknast oma tänaval olevaid sõpru, suunaks pilgu allapoole, mitte aga pilvisse. See kergesti parandatav, süvenematuse viga maha arvatud, on Karrisoo Rodolphe hästi hinnatav saavutus.

Vootele Veikat oli heasüdamlik, temperamentne ja tarbe korral metsiklik maalikunstnik Marcel. See on nimetatud näitleja parimaid osi. Benno Hansen ja jälle „Estonia“ ooperitruupi koosseisu tulnud Artur Rinne mängisid meile juba tuntud elaval viisil „filosoof“ Collin'i ja muusik Schounard'i.

Jaan Villard raugast majaperemehena näitas rõõmustavaid karakterkoomiku-andeid,

kuna Jaan Johanson oleks võinud oma vana nari Alcindori veidi teravamalt joonistada.

Kõik ansambliid õnnestusid mänguliseltki. See käib eriti nelja kunstniku „kadrilli“ ja kahevõitluse kohta, mis kergesti kipuvad äparduma.

Ootame huviga dublantide esinemisi.

W. METTUS.